

[Alsing Andersen.]

tingets Flertal nu er i Mindretal blandt Landstingets Vælgere, skal have nogen som helst Indfyldelse paa, hvordan Landstingets Flertal stiller sig til disse Spørgsmaal — man forbeholder sig trods alt sin Nej-Ret. Et ganske særligt Udslag af Landstingets Misforstaaelse af sin Stilling i Forfatningen har den højtærede Socialminister for nylig gjort Rede for i Pressen. Det er Tingets Stilling til Lærlingeloven og til Forslaget om Tilsyn med Herberger. Disse to Lovforslag er vedtaget her i Tinget, Lærlingeloven for 2 Aar siden; Landstinget har faaet dem forelagt 2 Gange, efter at Folketinget har vedtaget dem, man har taget en første Behandling og har ladet Sagerne gaa i Udvalg, men overhovedet ikke rørt ved dem siden da, man har ikke tilkaldt Socialministeren til en Forhandling om Spørgsmaalene. Landstinget har ment sig berettiget til kun at tage til Efterretning, hvad Landets lovlige Regering har fremsat og faaet vedtaget af Folketingets Flertal. Saaledes har dette Landsting, som man har kaldt det prøvende, det overvejende og det regulerende Ting, efterhaanden udviklet sig til at blive et saboterende Ting over for Folketingets Flertal og dermed over for Folkets Flertal.

Der er en lang Liste af saadanne Synder. Den vil blive gemt, og den vil blive benyttet, hvis der bliver Anledning dertil i den kommende Tid. Jeg skal blot til sidst minde om den ejendommelige Stilling, som Landstinget indtog i Rigsdagsarbejdet i afvigte Sommer. Man tør roligt sige, at Landstinget dør indtog en evneløs Stilling over for et af de vigtigste politiske og økonomiske Spørgsmaal; der har været til Behandling her i Rigsdagen. Det er jo saaledes, at de to Partier, som har Flertallet i Landstinget, har den Opfattelse, at de har den særlige Opgave at skulle paavise over for Folketingets Flertal, hvorledes en virkelig god Lov bør se ud. Men vi saa her i Sommer det ejendommelige Fænomen, at Landstingets Flertal ikke alene forkastede Regeringens og Folketingsflertallets Forslag, men at de to Partier, som danner Flertallet i Landstinget, ogsaa gensidig ødelagde hinandens Forslag; at Landstingets Flertal altsaa faktisk gav blankt op over for en af de vigtigste Lovgivningsopgaver, vi har staaet over for i de senere Aar.

Jeg forstaar, at dette har fremkaldt en ganske særlig Stemning inden for de to Partier, som har Flertallet i Landstinget, og det er vel saadanne Oprin, det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft har tænkt paa, da han for nylig paa et Møde i Horsens

ifølge „Horsens Avis“ udtalte: Det er haabløst at forsvare Landstinget. Ja, det mener vi ogsaa det er, og vi noterer med Glæde denne Erkendelse fra konservativ Side, en Erkendelse, som sikkert vil give Ekko langt ind i de Kredse, som de to Flertalspartier i Landstinget repræsenterer. Tiden er efter vor Mening nu inde til at skabe mere rimelige Arbejdsforhold paa den danske Rigsdag, og det ikke mindst i disse Tider, hvor de allervigtigste Lovgivningsarbejder drejer sig om store økonomiske Spørgsmaal, ja, om Kriseforanstaltninger, som hurtigt skal gennemføres, og ved hvilke det ikke gaar an, som naar det drejer sig om Retsplejelove eller andre mere neutrale Lovforslag, at man drøfter og diskuterer og trækker Tov i den ene Rigsdagssamling efter den anden; netop paa disse økonomiske Omraader gælder det om, at Rigsdagen viser Handlekraft og er i Stand til hurtigt at træffe en Beslutning under Ansvar af den Regering og det Flertal, som nu engang eksisterer i Kraft af Vælgernes Vilje. Det er af ganske særlig Betydning med disse Opgaver som Baggrund, at man tilvejebringer rimeligere Arbejdsforhold, der hurtigere end nu kan føre til Resultater af Lovgivningsarbejdet. Det er efter min Mening med Rette kritiseret, at vigtige økonomiske Spørgsmaal saaledes er Kastebold mellem de to Ting fra Maaned til Maaned, fra Rigsdagssamling til Rigsdagssamling. Og saa meget urimeligere bliver det, gentager jeg, naar Forholdet er dette, at der i Virkeligheden baade i Folketingets og i Landstingets Vælgerkorps er Ønske om, at den samme Politik skal føres.

Man kritiserer Forfatningens Skævhed, ikke mindst uden for Rigsdagen. Man taler om det System, vi har her, hvor Partierne laver Forlig og Kompromis, laver Studehandel med hinanden, og man tager dette som Paaskud til at se ned paa det parlamentariske Arbejde. Jeg spørger disse Kredse, hvorledes det vilde have set ud, om de Partier, der er repræsenterede her i Rigsdagen, stejlt havde staaet paa hvert sit Princip for at bevare Renheden, overhovedet havde nægtet at bøje sig mod hinanden, altsaa havde nægtet at lave Forlig, at lave Kompromis, at lave Studehandel, som man saa smukt kalder det. Hvad vilde Resultatet være blevet? Det vilde være blevet, at dette Land overhovedet ikke havde haft nogen Regering, overhovedet ikke havde haft et fast Styre i disse Aar. Heldigvis har det ikke været saadan, men det er fuldkommen uberettiget deraf at drage den Slutning, at Arbejdet her i Rigsdagen er